

narchiets Væsen. Altsaa den ærede Minister antyder, at den kongelige Kundgjørelse er en nødvendig Følge af Monarchiets Integritet og Londonner=Protokollen. Jeg skal herved først bemærke, at Monarchie og Stat ikke er ganske det samme, man kan saaledes tale om det svensk-norske Monarchie, men man er ikke berettiget at tale om en svensk-norsk Stat; selve Grundloven gjør en lignende Forskiel; „det danske Monarchie“ omfatter efter den ogsaa Holsten og Lauenborg, medens den udtrykkelig indskrænker sit eget Omraade til „Riget,“ hvorved den jo mener Danmark med Slesvig. Men selv uden Hensyn hertil vil den ærede Minister dog vel neppe paastaae, at netop denne Udsvikling af Forholdene skulde være en nødvendig Betingelse for Monarchiet. Var da ikke Monarchiet opretholdt ved Notabel=Projectet, og hjemlede ikke Notabel=Majoritetens Betænkning Monarchiet? — Londonner=Protokollen blev vedtaget den 2den August 1850, efter denne Tid udtalte endnu det Ministerium, som dengang sad ved Roret, at man ikke havde opgivet Martz- og November=Politiken; sagde dette Ministerium da maaskee Usandhed? — Den ærede Minister maa antage dette. — Men Londonner=Protokollen antyder forøvrigt temmelig stærkt netop den modsatte Ansættelse af den ærede Ministers, idet den siger, at den vil opretholde det danske Monarchiets Integritet; dette Ord „Integritet“ maa man ikke glide let hen over; det antyder just, at Protokollen ikke blander sig det allermindste ind i den indre Ordning, i Samordningen af Rigets Dele, men blot taler om Monarchiets Forhold til Udlandet og til Europa; dette fremhæves end tydeligere derved, at den begrunder Integriteten ved dens Bigtighed for „den europæiske Ligevægt“, hvorhos det dernæst i § 2 hedder, at „i Overensstemmelse med det Anførte“ ønskes man at ordne Successionen. Det er altsaa netop her anerkjendt, at Successionen, Arvesølgen, er, — hvad den ærede Minister ogsaa selv idag har udtalt, — det egentlige Grundlag for Monarchiet; og det er egentligt blot hertil, at Londonner=Protokollen holder sig. Vi antage Alle Londonner=Protokollen, men vi kunne ikke tilføede, at man ud af den vil deducere Ting,

som paa ingen Maade ligge deri; vi kunne ikke tilføede det saavel for Sagen i sig selv, som netop ogsaa fordi det er en Art Argumentation, som man til Nød kan byde ved et Valg, hvor man har Folk ligeover for sig, der kunne forudsættes tildeels ubekjendte med et saadant Actstykkets sande Betydning; men den maa ikke fremkomme paa Rigsdagen uden at vises tilbage. — Ved Londonner=Protokollen skulde saaledes det, som man i Korthed kalder Heelstaten, forsvares; og var der en Heelstat, da burde tilvisse ogsaa Premierministerens bekjendte, saa ofte citerede Ord: „Schleswig-Holsteinismen er tilintetgjort“ være en Sandhed. Ministeren har ogsaa idag sagt dette, at der nemlig ikke er nogen uafbrudt Forbindelse mellem de to Hertugdømmer i Modsætning til Kongeriget. At disse Ord ikke ere sande, er allerede tidligere udvirket af andre Talere, og jeg skal ikke opholde det ærede Thing ved at gjentage de Punkter, som i den Henseende ere saa væsentlige, navnlig den ligefremme Anerkjendelse af et resterende Slesvig-Holsteen, som ligger i den collegiale Sammenlægning. Blot nogle enkelte Momenter skal jeg berøre, som forekomme mig ikke at være tilstrækkeligt fremhævede, og som desuagtet have Betydning for at karakterisere Ministeriets Politik og Fremfærd. Man har omtalt Provindstilstanderne som forventede Gjænder af den Tingenes Orden, som man nu maatte ønske at instituere; jeg maa desuden gjøre det Punkt gjældende, som ikke er uvigtigt i den Udsvikling, som bebudes, nemlig, at der skal foregaae „en omfattende Revision“ af Forviisningsdekretet, at altsaa de Mænd, som for en stor Deel tidligere just have været Stænderdeputerede, ogsaa skulle kaldes tilbage; og det synes at skulle skee, inden endnu Stænderforsamlingen skal gjenoplyses, og i ethvert Tilfælde da, inden de skulde faae besluttende Myndighed; hine Dyrøvere komme da tilbage som Martyrer, og der gives paa den Maade ligefrem Anviisning paa dem som Valgcandidater. Dette Punkt er særlig mærkeligt, fordi det neppe kan være udgaaet fra de fremmede Magter; men man har syntes nødt til at antage, at det maa være Ministeriets egen Politikk, som har dicteret denne Bestemmelse. Det